

[Aase Olesen]

Jeg kunne have lyst til at sige til Dansk Tandlægeforening og tilsvarende organisationer, at samarbejdet mellem folketing og organisationerne må bygge på vores tillid til, at vi som et minimum får en adskillelse mellem deres rent faglige argumentation, deres fagpolitiske argumentation og den rent partipolitiske argumentation.

Under første behandling rejste jeg endnu et spørgsmål til ministeren uden at få svar, nemlig om der var lovhjemmel for cirkulæret af 9. september 1976. Det mener jeg ikke, mens ministeren i et samråd har forklaret, at det mener han der er. Jeg skal overlade det til historien, blot henvise til min udtrykkelige afstandtagen fra det såkaldte billigørelseskrav ved andenbehandlingen den 2. juni 1976, folketingets forhandlinger 1975-76, sp. 11019.

Jeg kan sige til hr. Taanquist, at vi i det radikale venstre naturligtvis har noteret os, at ministeren har trukket så meget i land, at han har sagt, at dette krav blot var ét blandt andre. Ja tak, men det står der altså stadig væk! Jeg skal bede indenrigsministeren om ved lejlighed at diskutere dette med justitsministeren og hans lovkontor. Det, der derimod nu er interessant at få at vide, er, om ministeren mener, at der også efter på torsdag, hvor vi formentlig nu får vedtaget venstres lovforslag, fortsat vil være lovhjemmel for cirkulæret. Det vil jeg meget gerne have at vide.

Hr. Taanquist beklagede sig over, at jeg havde brugt et forkert udtryk i betænkningen og kaldt børnetandplejen en skoletandpleje. Det er såmænd af forkortelsesmæssige grunde, idet vi har kaldt den børnetandpleje, der foregår på skolerne, for skoletandpleje. Jeg er helt klar over, at det ikke var det rigtige tekniske udtryk, men det hænger nok også sammen med, at vi faktisk opfatter, at der foregår børnetandpleje andre steder end på skoler. Det kan godt være, det er det, der er løbet os i pennen.

Til slut blot et enkelt spørgsmål. Socialdemokratiet mener ifølge sit betækningsbidrag, at vi i 1985 bedre kan tage stilling til dispensationsadgangen, fordi der da vil være indsamlet et bredere erfaringsmateriale. Derfor vil jeg spørge ministeren: vil ministeren drage omsorg for, at de skævheder, der er påvist ved de nu anvendte indberetningske-

maer, korrigeres af sundhedsstyrelsen, så vi får et reelt vurderingsgrundlag i 1985?

Jeg har egentlig kun lyst til at sige til SF, der omtalte det meget grundige udvalgsarbejde, som har vist, at det er bedst at bibeholde den kommunale tandpleje, at der er ingen mennesker, der har ønsket at afskaffe den kommunale børnetandpleje, det er ikke det, det drejer sig om. Men det lader ikke til, at SF lader sig genere af kendsgerninger i denne sag.

Henrik Toft (V):

Det er tilfredsstillende at konstatere, at når argumentationen for et fornuftigt forslag viser sig at kunne holde, så kan der selv her i folketinget samles et bredt flertal for det.

Oven på det meget grundige udvalgsarbejde har det nemlig vist sig, at der er al mulig grund til at sidestille de to forskellige ordninger for børns tandbehandling. Derfor var venstre og et bredt flertal gerne gået endnu videre, men jeg håber, at flertallets indstilling må blive respekteret i tiden frem til revisionen i 1985-86.

Jeg vil gerne følge fru Aase Olesens bemærkninger til fru Birthe Nielsen op, for hun må bestemt have læst svarene, ligesom den slemme læser Bibelen. Herunder tænker jeg bl. a. på, at man også fremover vil give mulighed for begge ordninger i kommuner, som ønsker det.

Jeg forventer også, at denne indstilling fra et stort flertal her i folketinget vil blive respekteret af de organisationer, hvis medlemmer skal udføre tandbehandling.

Med disse ord skal jeg takke for tilslutningen til venstres gode lovforslag – det er venstres forslag nu for øvrigt alle sammen.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er af den opfattelse, at det under udvalgsarbejdet er blevet dokumenteret, at de privatpraktiserende tandlægers virke fuldt ud er på højde med den offentlige børnetandpleje.

Jeg vil for det første sige, at kristeligt folkeparti ikke kan støtte fremskridtspartiets lovforslag. Vi er af den opfattelse, at den dispensationsordning, som også er i gældende lov, skal fortsætte. I dag er der 73 kommuner, der benytter denne ordning, denne dispensationsbestemmelse, og da loven skal til